

Из „Месец под вишневия цвят“, Луси Дикинс

Годеникът ми винаги ли е бил такъв задник? Въпросът не ми дава мира, сякаш ако се концентрирам върху него, а не върху лицето, думите на Мат и шума наоколо, някак си ще получа отговор какво се случва.

Какви ги говори? Сериозно ли? Сега?

Десет години с Мат бяхме всичко един за друг. Това ми идва като гръм от ясно небе и се питам дали се е променил, или си е бил такъв.

Ще ви опиша сцената.

Събота вечер е. С Мат седим на пода до ниската масичка. Живеем в апартамент като кутийка до мястото, където отсрнахме. Нито мебелите, нито декорациите са наши, но няма значение – новото ни начало наднича над хоризонта. Работим здраво и спестяваме още откакто завършихме университета.

Ранна пролет е, слънцето се оттегля на юг и небето е дънковосиньо зад открития прозорец. Хладен ветреца се процежда през пролуката и двете запалени свещи мъждукат. По масата има изронено сирене и преполовени купи с чипс; между нас стои празна бутилка червено вино, Били Айлиш припява тихо за фон.

Светът ни изглежда съвсем наред – удобен, познат и вълнуващ. Ден след ден шепотът на приключенията се засилва, новото начало е стопроцентово надеждно. Сватбата ни е точно след три седмици.

– След три седмици по това време ще сме женени. Може и да сме излапали сватбената торта – усмихвам му се. – А след *четири* седмици ще сме в Токио. Или вече ще сме тръгнали на пътешествие...? Не, в Токио ще сме, мисля. Което ме подсеща да проверим дали е нужна резервация за онзи ресторант с роботите...

Той ми се усмихва. Познавам тази усмивка. Замислен е и очите му шарят по лицето ми, докато търси думите в неведение колко важни са всъщност тези моменти на мълчаливо колебание.

– Шарлот, имам предложение.

– Нещо друго ли? – пресягам се за хапка сирене.

– Заедно сме от училище, а това е много време. И планираме да сме заедно до края на живота си... Нали?

Лапвам бучка сирене.

– Такъв е планът, ако в града не се нанесе върколак.

– Замислих се... Мислих доста всъщност. Не знам как ще ти прозвучи, но ще карам направо. Защо да не си вземем почивка, една седмица предсватбена отпускат, за да сме напълно сигурни, че постъпваме правилно?

Сиренето е с вкус на тебешир в устата ми.

– Искаш ваканция преди сватбата, за да решиш дали да се оженим? Ходили сме на сума ти екскурзии заедно, какво искаш да кажеш?

– Говоря за почивка един от друг. Седмица без да се виждаме, да поразпуснем, да сме *сигурни*.

Усмихва ми се, все едно предлага за разнообразие да купим бутилка „Абсолют“ вместо „Финландия“. Забелязвам обаче, че пръстите му леко треперят и примижават нервно. Междувременно от зяпналата ми уста сиренето се рони на трохи по килима.

Да сме сигурни.

Дали постъпваме правилно.

Сега, в този момент, му щуква блестящата идея да поразпусне? Точно преди сватбата? Сънували ли сте, че някой размазва душата ви, но сте невидими и колкото и да крещите, кракът не се отмества? Така се почувствах. Само дето не закрепях и не заплаках, погълната от чувството, че не познавам този човек. Човекът, за когото

вярвах, че познавам най-добре от всички хора на света. Че никога няма да ме нарани. Казваше, че иска да се ожени за мен, смятах, че съвместните ни планове го вълнуват, а сега? Отмята се, търси извинения, отказва се. Стоях втренчена в него с моя най-важен от всичко въпрос. Винаги ли е бил такъв задник?

Да се върнем в началото...

*4 декември 2009 година,
петък вечер, 11:38 ч.*

– Шшт! Идвайте бързо, да не събудите мама! – прошепнах и един по един избутах братята и сестрите си – и четиримата – в стаята ми.

Свалих излинения си шал и го захвърлих върху леглото с юрган „Здрач“. Дръпнах нагоре крачолите на любимите си лъскави джинси и седнах в средата на сцената.

Бях на четиринайсет и идвах от най-първото си истинско парти – бляскава диско вечер, организирана в училището, за да се предотвратят сбирките вкъщи, където ние, по-големите деца, да излочим пиячката на отсъстващите родители. Казвам „ние“, но още не бях присъствала на такъв купон. Усещах обаче предстоящото като вибрации преди земетресение – обещание за късни нощи, алкохол, мляскане с гаджето. На партито позволиха на учениците от девети клас да останат до единайсет заедно с десетокласниците и единайсетокласниците. Тъкмо се бях прибрала след най-великата нощ в целия ми живот, но бях пред дилема и исках да се посъветвам с братята и сестрите си.

Сестра ми Мара – най-голямата сред петима ни, завършваше следващата година гимназия и щеше да постъпи в университет – седна на леглото. Очилата ѝ за четене бяха вдигнати над челото и не се бе преоблякла. Очевидно не я бях събудила. Предположих, че както винаги усърдно, дори в петък вечер събира материали за домашна работа.

Грегъм е големият ми брат. Наричаме го Грей и честно казано, се възползва идеално от нашумелите „Петдесет нюанса сиво“. По онова време беше в единайсети клас, но пък твърде готин, за да се включи в училищно диско. Сигурно бе прекарал вечерта при някой приятел. Влезе в стаята ми гол до кръста по долнище на пижама, просна се на сгъва-емия стол с подплата и затвори очи.

Аз съм средното дете. Мариса, по-малката ми сестра, караше първи срок в гимназията. Личеше си, че е доволна, задето е будна толкова късно, но се прозя и се сгуши в леглото до Мара.

И накрая Бени – десетгодишното ни братче, което наистина трябваше да спи дълбоко. Бени обаче чу Мариса да се измъква изпод завивките, тръгна след нея и се разположи на пода в стаята ми.

– Какъв е проблемът, Чарли? – Мара даде ход на съвещанието като истински председател на директорски борд, какъвто искаше да стане някой ден.

Всъщност след десет години щеше да бъде точно това. По природа е от момичетата, които се придържат към целите си.

– Целунах момче – обявих драматично.

Мариса ахна, Грей простена, Бени си почеса носа, Мара просто се усмихна.

– Затова ли ни събуди? – попита Грей.

– Не че спеше – тросна му се Мара.

Помня как се почудих за кратко какво ли е правел в леглото на изключена лампа.

Сега се досещам. Гадост.

– Кого целуна? – поинтересува се Мариса.

Да целуне момче сигурно ѝ изглеждаше смътна мечта. Нищо чудно, ако е като мен, помислих си. Това беше първата ми целувка. Горедолу. Без да броя случката в седми

клас, когато в отговор на предизвикателство с Крейг Емънс си докоснахме върховете на езиците, после той се разплака и си смени учебната програма.

– Мат Булвъртън.

Пак го казах драматично, все едно съм Евита, стоя на балкона и шушна сочни клюки на братята и сестрите си.

Мат Булвъртън. Момчето мечта. Или поне момче, с което очите ни се срещнаха няколко пъти през изминалите седмици и впоследствие му посвещавах епични излияния в дневника си. Представях си главозамайващия ден, когато ще ме покани на кино, а аз ще го попитам дали иска да си поделим пакетче малцови бонбони, та ръцете ни да се докосват и това да циментира ЛЮБОВТА ни.

– Мат Булвъртън е мухльо – заяви Греъм.

– Не е мухльо! Ти си мухльо! – почервенях от яд, а Греъм се ухили самодоволно, почеса си топките и се престори, че задрямва на стола. – Много е мил и има коса като Джъстин Бийбър – обясних на другите.

Мариса ахна. Практичната Мара каза:

– Не се подлъгвай по бухнали перчеми. Всички момчета от випуска ти имат коса като Джъстин Бийбър. Наистина ли е симпатично момче и искаш ли да го целунеш пак?

Не съм казвала на Мат, че първата дума на Греъм по негов адрес беше „мухльо“. А и съм сигурна, че тогава брат ми не очакваше да стане шафер на сватбата ни.

– Затова ви извиках тук. Той ме покани на среща – оповестих. – Иска да сме гаджета. Не е просто целувка, а важно житейско решение.

– Защо ти е гадже? – попита Бени.

– Защото, когато пораснеш – отговорих на братчето си с тон на префърцунена многознайка, – е приятно да споделяш живота си с някого. А и го харесвам, хареса ми да се целувам с него и той каза на приятелите ми в училище, че е от феновете на Джейкъб, а не на Едуард. Понеже знае, че и аз съм му фен, мисля.

– Излезте тогава. Явно е идеалният тип – подразни ме Греъм и Мара се пресегна и го удари в слабините.

– Малко съм... – не довърших.

– Уплашена? – помогна ми Мариса.

– Е, не си имала гадже досега – успокои ме Мара.

– Ами ако не изляза с него и той раздрънка на всички, че съм студена кучка?

Не ме съдете – бях малка. Сега съм по-ориентирана. Слава богу.

– Повярвай ми, когато пораснеш, ще разбереш, че това не е добра причина да излезеш с някого – предупреди ме Мара.

Беше права.

Продължих:

– Според мен обаче не би го направил. Наистина е много мил. Не е от известните момчета, но всички го харесват. Забавен е. Веднъж по математика правехме тест. Той се разхълца шумно и затананика химна, за да се прикрие. Така де, смешен е, защото все не уцелва момента.

Млъкнах. Сърцето ми пърхаше от надежда и нерви, че за пръв път ще имам гадже. Представете си четиринайсетгодишното ми аз да знаеше, че Мат Булвъртън, момчето с хубавата коса, което все не уцелваше точния момент, ще ми стане съпруг!

Е, може би щеше да ми се изсмее в лицето.

Все пак излязох с Мат Булвъртън и се целувахме още. Вписах го в групичката на шумните си приятелки, които в последния гимназиален клас вече му се доверяваха колкото и на мен. С Мат бяхме най-добри приятели и неразделна двойка. Всички харесваха забавното, очарователно стеснително момче, включително аз. От четиринайсетгодишни всяко първо нещо беше първо и за двамата – заедно. С гафове и кикот преминахме тийнейджърството. Решихме да учим в един и същи университет въпреки съветите на приятелите и роднините ни, че не е зле да си дадем повече

свобода. С гафове и кикот преминахме и през това. Заедно завързахме нови приятелства. Винаги бяхме в група. Никога не се чувствах самотна.

И не, Мат не беше задник. Беше уверен и сигурен в себе си и в нас и седнала тук и сега, не мога да определя кога сме се отклонили по различни пътеки. В тийнейджърската мечта ли се бяхме оплели? Дали е трябвало по-упорито да го тегля с мен към зрелостта? Или съм оказвала прекалено силен натиск, преди той да е дорасъл?